

Boško Marinko

(Koljani, Vrlika, 11. kolovoza 1939. – Subotica, 15. srpnja 2020.)

U Subotici je u u 81. godini života preminuo proslavljeni hrvač olimpijac Boško Marinko, koji je hrvatskom športu pripadao po rođenju, a koji je kao dijete nakon Drugog svjetskog rata napustio rodni kraj i tadašnjom kolonizacijom otišao u Vojvodinu.

Rođen je 1939. u Koljanima kod Vrlike, a hrvanjem se počeo baviti 1956. godine u Partizanu iz Subotice, da bi kasnije prešao u Hrvački klub Spartak. Naslov državnog prvaka osvajao je osam puta, a za reprezentaciju Jugoslavije nastupa od 1962. do 1972. U više navrata bio je kapetan Hrvačkog kluba Spartak i državne reprezentacije. Nakon završetka karijere bio je i istaknuti trener. Dobitnik je brojnih športskih i društvenih priznanja.

U plejadi športaša koji su u hrvanju grčko-rimskim stilom nešto postigli na području bivše države, ime Boška Marinka jako puno znači. Do toga je došao upornim radom, sustavnim treningom, velikim srcem, svakodnevnim odricanjima i velikom upornošću po kojoj je bio poznat na strunjačama diljem bivše države, ali i na mnogim međunarodnim borilištima.

Momčad Spartaka i državna reprezentacija cijelo jedno desetljeće nije se mogla zamisliti bez ovog vrsnog športaša koji nije ni znao za poraze u kategoriji od 52 kg. Bio je vrlo fer športaš, omiljen i uvažavan od suparnika, športskih djelatnika i svih ljubitelja hrvanja.

U puna dva desetljeća, koliko se bavio hrvanjem, Boško Marinko je, uz mnoštvo osvojenih prvih mjesta u Jugoslaviji, ostvario i zapažene rezultate na međunarodnom planu. U Ljubljani 1966. viceprvak je na Balkanskom prvenstvu, iste godine u njemačkom Essenu osvaja drugo mjesto na prvenstvu Europe, 1969. u Modeni u Italiji postaje europski prvak (uz to je i dio momčadi koja osvaja brončanu medalju), da bi 1970. u Istočnom Berlinu, također na prvenstvu Europe, osvojio drugo mjesto, pojedinačno i ekipno.

Na svjetskom prvenstvu u Kanadi, također 1970.,

osvojio je dvije bronce - pojedinačnu i ekipnu. Zlatni je i na Mediteranskim igrama 1971. u Izmiru u Turskoj. Nastupio je i na OI 1968. u Meksiku (ispao u 3. kolu) te na OI 1972. u Münchenu gdje je u kategoriji do 52 kilograma osvojio deveto mjesto.

Nakon prestanka s aktivnim natjecanjem Marinko ne sudjeluje u radu svog Spartaka u kome je stekao punu afirmaciju. Međutim, poput većine vrhunskih športaša, ni on nije odolio izazovu te se ubrzo ponovo uključio u rad i život kluba – najprije kao trener, a potom i kao športski dužnosnik.

Kada sam radio monografiju svih hrvatskih olimpijaca, kontaktirao sam i pokojnog Marinka, pošto je rođen u Hrvatskoj. Kada sam ga nazvao u prvi mah nije mogao vjerovati da ga netko zove u ime hrvatskog športa, da bi naš razgovor, završio kroz suze rekavši: „Sada mogu umrijeti sretan jer mene moja rodna Hrvatska nije zaboravila“.

Boško Marinko sahranjen je na groblju u Subotici.

(Jurica Gizdić)